

HAVVA NUR SAPMAZ

Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Lisans Öğrencisi
Kırşehir, Türkiye

Ahi Evran University of Kırşehir, Faculty of Education, Undergraduate Student
Kırşehir, Turkey

Türü: Şiir

ORCID 0009-0000-9408-4361

sapmaz.havvanur@ogr.ahievran.edu.tr

Geliş Tarihi: 27 Ocak 2026 | Yayın Tarihi: 30 Nisan 2026

ANLAMIN KIYISINDA

Kelimelerim cebimde ağır birer taş gibi, her biri bir sorunun gölgesi,
Dünyayı sığdırmak istiyorum daracık odama, duvarları kâğıttan bir bilmece.
Haberlerde yabancı yüzler, uzak coğrafyalardan yükselen çığlıklar,
Ben ise hâlâ sabah içtiğim çayın buğusunda, o anlık sükûnette,
Bir mucize arıyorum, hayata dair, varoluşa iliştirilmiş küçük bir imza.
Herkes bir yere yetişiyor, bir saat tıkırtısı peşinde, görünmez bir ipe bağlı,
Oysa ben durup bakmak istiyorum gölgenin boyuna, güneşin yorgun seyrine.
“Neden?” diye sormak, en büyük isyanım belki de, sessiz bir haykırışla,
Yıldızların tozundan yapılmışken bu kadar keder neden bu okyanusta,
Neden bu kadar uzak ellerimiz birbirine, sanki ayrı galaksilerdeymişiz gibi?
Sokaklar birbirinin kopyası, gri binalar yutan birer dev,
Yüzler birer maske, ardında saklı bilinmez kaç öykü, kaç heves.
Ben bu kalabalığın neresine düşüyorum, bir damla mı, bir dalga mı?
Sırtımda geleceğin görünmez yükü, Sisifos’un taşı gibi,
Kalbimde dünün geçmeyen, çocuksu sızısı, ilk kırgınlığın yankısı.
Bir yanım dünyayı fethedecek kadar dev, Everest’i zorlar adımlarım,
Bir yanım bir kuş kanadında kaybolacak kadar küçük, ürkek bir fısıltı.
Umut, bazen bir otobüs durağında beklemek gibi, zamanı sayıklayan,
Gelmeyeceğini bilsen de bırakamıyorsun o köşeyi, bir ihtimale tutunmuş.
Belki bir kitabın altı çizili cümlesinde, kayıp bir notanın ritminde,
Belki tanımadığın birinin anlık gülümseyen gözlerinde, bir anlık parıltıda,
Bulunmayı bekliyor o kayıp anlam haritası, denizin derinliklerinde saklı.
Dijital ekranların soğuk ışığında solarken yüzümüz, ruhumuz tenhalaşırken,
Gerçek bir dokunuşun, bir toprağın nemli kokusuna, bir dost eline açız.

Başarı dedikleri o dik yokuşun sonunda, zirveye vardığımızda,
Bizi biz yapan ne kalacak, o özgün özümüz, onu merak ediyorum ben.
Cüzdandar dolarken, ruhlar neden bu kadar تنها, neden bu kadar yalnız?
Yoruluyorum bazen, evet, dünya çok gürültülü, kulaklarım sağırlaşıyor.
Ama sonra bir rüzgâr esiyor, saçlarımda bir özgürlük fısıltısı,
Henüz yazılmamış şiirlerin heyecanı düşüyor içime, bir tohum gibi filizleniyor,
Anlıyorum ki; aramak, bulmaktan daha büyük bir zafer, bir yolculuk,
Ve her gün yeniden başlamak, o cesaretle dirilmek, ölüme en güzel siper.
Gökkuşağının altında hazine yok biliyorum, efsaneler aldatıcı birer perde.
Hazine, o renklerin arasından geçebilme cesaretinde, griye meydan okuyuşta.
Ben buradayım; yaralı, meraklı ve henüz yolda, bir gezgin gibi zamansız.
Dünya dönüyor, ben de onunla beraber, her gün yeni bir sayfaya uyanıyorum...
Kendi sesimi bulana dek, o en saf, en gerçek tınıyı yakalayana dek,
Sessizliği dinliyorum, kâinatın o büyük sırrını fısıldayana kadar...